

מ"ת 11295/06/24 - מדינת ישראל נגד עבדה אבו עלי (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 11295-06-24 מדינת ישראל נ' אבו עלי (עציר)
תיק חיצוני: 230867/2024

לפני	כבוד השופט בוריס שרמן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	עבדה אבו עלי (עציר)

החלטה

לפניי בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו בת"פ 11280-06-24.

לפי עובדות כתב האישום, המשיב הינו תושב אי"ש ובמועד הרלבנטי לא היה בידו היתר כניסה לתחומי מדינת ישראל. במועד לא ידוע המשיב פנה לפלוני וביקש לזייף עבורו היתר כניסה לישראל. פלוני זייף עבור המשיב היתר כניסה התקף לתאריכים 12/5/23-12/12/24, והמשיב שילם לו עבור ההיתר המזויף 6,000 ₪. ביום 4/6/24 בדאלית אל כרמל המשיב נתפס עם אחר ברכב. כשהתבקש האחר להציג אישורי שהייה/עבודה בישראל, הציג בפני שוטר את המסמך המזויף של המשיב, אותו קיבל מהמשיב יום קודם לכן, בכוונה למנוע גילוי שהייתו הבלתי חוקית בישראל. למשיב יוחסו עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיפים 12(1) + 12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, ושימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 + 418 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נטען, כי לצד החשש הטבוע שבאם ישוחרר, המשיב יתחמק מהליכי שפיטה, מתקיים אף חשש לכך שבאם ישוחרר, יסכן את ביטחון הציבור בכך שיפגע בעבודת כוחות הביטחון העוסקים בסינון הנכנסים לשטחי ישראל. עוד נטען כי המשיב אינו ראוי לאמון, שכן הוא רכש היתר כניסה מזויף באמצעותו יוכל גם בעתיד להסתנן ארצה בהזדמנויות שונות.

בדיון שקיימתי ביום 13/6/24 עתר ב"כ המבקשת להורות על מעצר המשיב עד תום הליכים. לדבריו, אין ליתן אמון במשיב שיתייצב למשפטו ואין בכוחם של הערבים המוצעים להבטיח את התייצבותו. עוד הפנה למצב המלחמה בו מצויה מדינת ישראל בימים אלה. לעומתו, ביקשה ב"כ המשיב לשחרר את מרשה בתנאים שיבטיחו התייצבותו להמשך משפטו. היא הפנתה לכך שעסקינן בצעיר כבן 23 נטול הרשעות קודמות שמסר גרסה לפיה סבר שהוא רוכש היתר כניסה לישראל כדין.

לדיון התייצבו דודו ודודתו של המשיב, אזרחי ישראל המתגוררים בחיפה, והתחייבו להבטיח התייצבותו של המשיב להליכים בעניינו.

דין והכרעה

עמוד 1

בבש"פ 7911/23 **אמאן אבו טעימה נ' מדינת ישראל** (החלטה מיום 2/11/23, להלן: **עניין אבו טעימה**) נדרש בית המשפט העליון לשיקולים אותם יש לשקול ביישום הלכת קונדוס (בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל**, החלטה מיום 4/11/13) בימים של מצב ביטחוני מורכב:

"אכן, ההלכה הפסוקה קבעה כי בבחינת השאלה האם לעצור נאשם עד תום ההליכים, על בית המשפט להידרש לעולם לנסיבות המקרה הספציפי ולנתונים הרלוונטיים שלו, ולא להערכות כלליות ואקסיומות (ראו: בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (4.11.2013) (להלן: **עניין קונדוס**)). משכך, וכפי שהובהר בהחלטה שניתנה לפני ימים ספורים, אין לקבוע כלל קטגורי לפיו "**בהינתן מצב החירום, לעולם הדין של שוהים בלתי חוקיים יהיה מעצר עד תום ההליכים**" (בש"פ 7751/23 אבו עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.10.2023)).

יחד עם זאת, בית המשפט רשאי להתייחס במסגרת שיקוליו בין היתר גם לנסיבות חיצוניות כדוגמת מצב ביטחוני, שעשויה להיות להן השפעה על שיקול הדעת המופעל בבחינת היתכנות השחרור לחלופת מעצר (ראו: **עניין קונדוס**, פסקה 13); כמו גם לנסיבות אחרות ובכלל זה החשש להימלטות מאימת הדין (שאינו שיקול העומד בפני עצמו), ולעבר הפלילי של הנאשם ולעבירות המיוחסות לו (שם, בפסקאות 10-12).

4. במקרה דנן, בית המשפט המחוזי שקל את השיקולים הקונקרטיים של המקרה שלפניו, איזן ביניהם וקיבל את החלטתו. הוא קבע כי הוא אינו נותן אמון במבקשת חרף גילה ועברה הנקי. הוא הביא בחשבון את המצב הביטחוני, שהוא כאמור שיקול לגיטימי שניתן להביאו בחשבון. המצב הביטחוני בימים אלה הוא אכן מצב ביטחוני חריג המחייב זהירות והקפדה מיוחדים. כאמור, בשל המצב הזה הועמדה המבקשת לדין."

על מנת לעמוד על נסיבותיו הקונקרטיים של המקרה, נטלתי את תיק החקירה ועיינתי בו.

מהראיות עולה כי במהלך סיור שגרתי בדאלית אל כרמל שוטרים הבחינו ברכב מגיע לצומת. כשהבחין בניידת, הנהג עשה פרסה ונכנס לתוך השכונה. השוטרים נסעו אחריו עד שעצרו אותו. הנהג והנוסע התבקשו להזדהות, והנהג הציג לשוטרים בטלפון נייד היתר כניסה של המשיב, שהתברר כמזויף.

בחקירתו טען המשיב כי נכנס לישראל עוד לפני האירועים של ה-7/10/23 ומאז לא יצא את גבולות המדינה. לדבריו, את ההיתר המזויף, באמצעותו נכנס לישראל, קיבל מאדם אותו הכיר בפייסבוק ושילם לו עבור ההיתר 6,000 ש"ח. לדבריו, היה בטוח שההיתר לא מזויף. אלא שבהמשך אמר מיוזמתו שהוא יודע שבשל המצב הביטחוני כל ההיתרים בוטלו.

מעדות מעסיקו של המשיב - אותו אחר שהציג לשוטרים את ההיתר המזויף - עולה שהכיר את המשיב בפרעם יום לפני המעצר, וקיבל את המשיב לעבודה בהסתמך על ההיתר שהמשיב הציג בפניו.

הנה כי כן, התנהלות המשיב מלמדת על תעוזה לא מבוטלת. הגם שמדובר בצעיר נעדר הרשעות קודמות, עולים מהחומר נתונים המקשים לתת בו אמון. גרסתו תמוהה או מיתממת: מדוע סבר שאדם אותו הכיר בפייסבוק ישיג עבורו היתר כניסה לישראל? מדוע לא פנה לגורמים רשמיים העוסקים בהנפקת היתרים? אם אכן נכנס לישראל לפני 7/10/24, מדוע לא עזב כאשר נודע לו שכלל ההיתרים בוטלו בשל המצב הביטחוני? וכיצד הצליח לשהות ולעבוד

בישראל במשך חודשים ארוכים בלי להיתפס? אוסיף שעצם השהייה הארוכה בישראל ללא היתר מגבירה בעיני את עילת המסוכנות.

לכך יש להוסיף שבניגוד לטענת המשיב בחקירתו, לא מצאתי בחומר הראיות אינדיקציה לכך שהמשיב החזיק בעבר בהיתרי כניסה לישראל. ההיתר היחיד שהיה למשיב הינו היתר כניסה למרחב התפר, בין השעות 05:00-19:00, שפקע ביום 4/12/23. עובדה זו לא הוטחה במשיב בחקירתו, אך ברי כי קיומו של היתר זה פוגם בטענת המשיב כאילו האמין שההיתר המזויף (החל בתאריכים שחופפים בחלקם להיתר האמיתי ולא מוגבל לשעות מסוימות או לאזור מסוים) הינו אמיתי.

לאור התעוזה אותה הפגין המשיב וסימני שאלה העולים מגרסתו באשר לנסיבות כניסתו לישראל ושהייתו בה אני מוכן לתת במשיב את האמון הנחוץ לצורך שחרורו לשטחים. כמו כן, אני יכול לשלול את האפשרות שבאם ישוחרר, ישיג המשיב שוב היתר מזויף, בין אותו היתר שהוצג לשוטרים ובין היתר אחר, וימשיך לסכן את ביטחון הציבור.

עוד ציין בית המשפט העליון בעניין **אבו טעימה**:

"...בית המשפט המחוזי [הביא] בחשבון מספר שיקולים שנמנו על ידיו. בכלל זה הוא ציין כי עילת המסוכנות הכרוכה בעבירה המיוחסת למבקשת מתעצמת בעת מלחמה, תוך שציין את העומס המוטל בעת הזו על כוחות הביטחון, ואת העובדה שכניסת שוהים בלתי חוקיים בתקופה הנוכחית יוצרת סיכון מיותר כלפיהם. כן הובהר כי בזמן מלחמה מתגברת גם עילת המעצר של החשש מהימלטות מאימת הדין. מעבר לכל אלה צוין כי המבקשת נכנסה לתחומי מדינת ישראל בשעה 01:30 לפנות בוקר מספר ימים לא מועט לאחר פרוץ המלחמה, כאשר היה ברור לכל תושבי האזור כי הוכרז מצב חירום והכניסה לתחומי המדינה אסורה."

גם דברים אלה נכונים בעניינו של המשיב. כאמור, כניסתו לישראל ושהייתו בה מלוות בנסיבות מחשידות. התחשבות במצב הביטחוני כנתון מגביר מסוכנות אף היא רלבנטית לעניינו. בהקשר זה ראה גם עמ"ת (מחוזי-מרכז) 26204-10-23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (החלטה מיום 18/10/23) והחלטות נוספות המוזכרות בבקשת המעצר ובטיעוני ב"כ המבקשת, בהן נקבע כי בשל המצב הביטחוני עילת המסוכנות הנובעת מעבירות שב"ח מתעצמת באופן משמעותי.

אני ער לקיומן של החלטות בהן הורו בתי משפט על שחרור שוהים בלתי חוקיים גם לאחר תחילת המלחמה. סבורני שלא ניתן ללמוד מהחלטות אלה על עניינו של המשיב. כך, בעמ"ת 34909-10-23 **מדינת ישראל נ' יוסף עודה** (החלטה מיום 23/10/23) היה מדובר במשיב בעל אישור שהייה בישראל שהיה בתוקף במועד תחילת המלחמה, כלומר מסוכנותו נשללה ע"י גורמי ביטחון. גם במ"ת 10060-04-24 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלרביעה** (החלטה מיום 4/4/24) היה מדובר במשיב שעד לאחרונה החזיק בהיתר כניסה לישראל, אשר נתפס עובד, כלומר טענתו לפיה נכנס למטרות פרנסה מתחזקת נוכח נסיבות מעצרו.

בעניינו, לעומת זאת, נסיבות כניסת המשיב לישראל ושהייתו בה לא הובררו עד תום. חקירתו מותירה רושם עגום למדי של היתממות והתחמקות ממתן תשובות והסברים. כל אלה מגבירים לשיטתי את עילת המסוכנות שממילא משמעותית בימים קשים אלה.

אם לא די באמור, הרי שלאחרונה חלה החמרה משמעותית ברמת הענישה של שוהים בלתי חוקיים (ראה למשל עפ"ג עמוד 3

(מחוזי ב"ש) 31211-10-23 **מדינת ישראל נ' אלנג'אר** (22.10.23); עפ"ג (מחוזי נצרת) 37018-10-23 **מדינת ישראל נ' אלחרוב** (25.10.23); עפ"ג (מחוזי חיפה) 1680-11-23 **מדינת ישראל נ' כסאב ואח'** (6.11.23); עפ"ג (מחוזי חיפה) 38304-01-24 **מדינת ישראל נ' עתמאן ואח'** [פורסם בנבו] (25.1.2024) ועוד, באופן שגם צעיר נעדר הרשעות דוגמת המשיב צפוי לעונש של מאסר בפועל באם יורשע. הדבר מגביר עוד יותר את החשש הטבוע מהימלטות מאימת הדין.

בנוסף, שמעתי את הערבים המוצעים ולא התרשמתי כי יש בכוחם להבטיח באופן יעיל שהמשיב יתייצב לדיונים בעניינו ולריצוי עונשו ככל שיורשע. שני הערבים מבוגרים, הדוד הינו אדם חולה הנעזר באופן קבוע בבלון חמצן. מדבריו אף עלה שלא היה ער לכך שהמשיב שוהה בישראל (אזכיר, שלטענת המשיב שהה בישראל ברצף פרק זמן של 8-9 חודשים לפחות! לא רק שהמשיב לא טרח לבקר את דודו, איך יתכן שהמשיב והוריו אפילו לא סיפרו לדוד שהמשיב שוהה בישראל חודשים ארוכים? הדבר מעיד, במקרה הטוב, על כך שהקשר בין הערבים המוצעים לבין המשיב רחוק, והם אינם מעורים בחייו).

סוף דבר. איני יכול לשלול כי נשקפת מהמשיב מסוכנות ואיני יכול ליתן בו אומן שאם ישוחרר לשטחי הרשות, הוא יתייצב לדיונים בעניינו וככל שיורשע וייגזר עליו מאסר בפועל - גם לריצוי עונשו. אף הערבים שהוצעו לא הותירו רושם שיהיה ביכולתם לגרום למשיב להתייצב להמשך משפטו.

בנסיבות אלה אין מנוס ממעצר המשיב עד תום ההליכים, וכך אני מורה.

ניתנה היום, י"א סיוון תשפ"ד, 17 יוני 2024, במעמד הצדדים.